

Jean de la Bruyere

«Es una enorme desgracia no tener talento para hablar bien, ni la sabiduría necesaria para cerrar la boca».

Punto de vista

Decret de renovables: la música sona bé, però el més calent és a l'aigüera

Les noves regles del joc pretenen minimitzar l'impacte social dels projectes eòlics i fotovoltaics i fer-ne més participi la ciutadania

L'objectiu prioritari és impulsar la generació d'electricitat amb fonts renovables davant l'emergència climàtica

La Generalitat ha presentat aquesta setmana un nou decret sobre el model d'implantació d'energies renovables a Catalunya en els pròxims anys, un nou marc polític que, si no hi ha sorpreses, s'aprovarà al Consell de Govern del dimarts que ve. A grans trets, les noves regles del joc pretenen minimitzar l'impacte social dels projectes eòlics i fotovoltaics i fer-ne més participi la ciutadania dels territoris on s'impulsin, amb l'objectiu que siguin veritablement projectes de consens.

La música sona bé. Tot el que redundi en transparència i consens social significa qualitat democràtica. I no seré jo qui ho qüestionari perquè, com a ciutadà i com a petit empresari d'un sector que té en la sostenibilitat i l'interès general un dels seus principis irrenunciabils, soc un ferm defensor d'aquests mecanismes. Però no podem perdre de vista dues coses: que l'objectiu prioritari és impulsar la generació d'electricitat amb fonts renovables davant l'emergència climàtica i que, davant d'aquest imperatiu mediambiental, a Catalunya anem amb molt retard.

Al conjunt de l'Estat les energies renovables representen ja el 54% de la generació elèctrica, mentre que aquí amb prou feines arribem al 30%. Per complir amb els Objectius de Desenvolupament Sostenible el 2030 hauríem de tenir 2.022 MW d'energia eòlica i 4.800 MW de fotovoltaica, i ara mateix, al ritme que anem, aquests objectius ja semblen assolibles. I si fem tard a aquesta data, tampoc arribarem a la del 2050, que és quan se suposa que hauríem d'estar absolutament descarbonitzats.

Més enllà de polítiques de cara a la galeria i per evitar caure en allò que a la sèrie de la BBC emesa per TV3 *Yes Minister* el gran mestre del funambulisme polític Sir Humphrey anomena-

va «tàctiques dilatòries»- la Generalitat hauria de fer gestos més decidits per impulsar els projectes que s'han presentat. Molts d'ells estan encallats a la Ponència interdepartamental creada el 2019 amb el mateix objectiu del nou decret: buscar el consens social. Però el més calent segueix a l'aigüera. I els mecanismes que preveu aquest nou decret amenacen en ser un nou laberint en el qual seguirem perdent el temps (i els projectes).

Des de 2019, a Catalunya hi ha hagut 1.375 peticions de projectes eòlics, 633 dels quals s'han considerat viables, 357 estan pendents de resolució i 385 han estat descartats. Pel que fa al sector fotovoltaic, s'han plantejat 13.971 hectàrees, 5.543 de les quals s'han considerat viables, 4.690 estan pendents i 3.689 estan descartades. Són xifres baixes, per a un tema que desperta molta sensibilitat territorial, però que és urgent, pel bé de tots.

Amb la implementació dels nous mecanismes que preveu el decret que ara aprovarem, els promotors amb projectes en tramitació s'enfronten al risc de perdre els avals presentats i, més important, a perdre els punts de connexió a la xarxa. El que a la pràctica suposaria que s'accentués aquest endarreriment que

arrosseguem i que perjudica l'interès general. I tot plegat es traduiria en fugida d'inversions a altres comunitats autònomes, i això també té la seva importància.

La raó de ser del sector fotovoltaic és garantir l'energia verda, però també és un sector econòmic cridat a ser, en el context de la transició energètica, un motor de la reactivació. Si no posem més pals a les rodes, en els pròxims anys a Catalunya s'hi invertiran 9.500 milions d'euros i es crearan 2.500 llocs de treball cada any, molts d'ells a comarques deprimides que pateixen despoblació. A més, es calcula que aquestes noves instal·lacions deixaran uns 80 milions d'euros a les arques públiques en forma d'impostos. Són xifres a tenir molt en compte a l'hora de decidir com gestionem aquest procés que, recordem, és sobretot una aposta de futur i un canvi de model que determinarà en molt bona mesura a quina lliga juguem com a país en els pròxims anys.

Sense oblidar un altre tema del qual a les comarques tarraconines en sabem una mica: el desequilibri territorial de la generació energètica. Històricament assumim bona part de la generació elèctrica del país, una quota de solidaritat energètica

que paguem amb escreix, i que implica una estigmatització que en alguns casos és contraproduent. Si fem un cop d'ull al mapa de desplegament de les renovables, estem tornant a repetir el model, que té una lògica perversa: s'accepten les instal·lacions allà on hi ha rendes baixes i poques perspectives de creació de riquesa. Però no hauria de ser així: tan bo és el mestral com la tramuntana, i de sol (i de sol) n'hi ha per tot el país. L'energia s'ha de generar de manera equilibrada per tot el territori per minimitzar l'impacte del transport, en cost econòmic i en riscos mediambientals. I això ho ha de fer el Govern. Fent els equilibris que calgui, però amb una voluntat política clara.

Resumint, està molt bé crear mecanismes per garantir que els parcs eòlics i fotovoltaics van allà on són acceptats, assegurant la transparència i evitant les imposicions. Però un Govern ha de fer de Govern, especialment en qüestions que, com aquesta, són d'interès general. I inajornables. Per això urgeix un Pla Territorial Sectorial de Renovables, que ja està a l'agenda del Govern. Però per al segon semestre de 2023. Una data que, ja em perdonaran, em fa pensar en Sir Humphrey de *Yes Minister*.

MARC SEGURA
Coordinador de la Comissió
d'Energia de la Cambra de Reus,
auditor energètic i CEO del grup
Solcam Energia